

IA TE UITĂ LA EL!

DAN MERIȘCA

Cei doi se plimbau prin parc plini de demnitate, îmbrăcați cu multă corectitudine, purtând cravată și tunși exemplar. Traectoria lor era absolut rectilinie, iar pașii, absolut uniformi. Nu se grăbeau. Nu aveau la ce se grăbi. Singurul lucru pe care îl aveau de făcut era să-i privească severi și disprețuitori pe tinerii nepoliticoși și grăbiți sau pe aceia obraznici și prost crescuți care îndrăzneau să se sărute pe bănci.

— Ha-ha, spuse calm domnul, privind peste umăr. Ia te uită la el!

— Ho-ho, he-he, îl aprobă doamna, după ce-și întoarse și ea capul.

— E țeapăn, spuse domnul, înaintând cu privirea întoarsă.

— E rigid de parcă ar fi înghițit o bară de metal, chicoti doamna din ce în ce mai neatentă pe unde merge.

— De parcă ar avea costum de tablă, spuse domnul.

— De parcă ar fi ruginit, completă doamna.

— Eu cred că-i robot... mai spuse domnul, izbindu-se de stîlpul de beton pe care nu-l văzuse la timp.

— Și eu cre... icni doamna și căzu grămadă peste el, scoțînd un zgomot de bidon rostogolit.

Fu nevoie de trei depanatori și o furgonetă de intervenție ca să repună în funcțiune aceste exemplare de muzeu, ultimele rămase pe planetă.

DESEN DE VALENTIN LUPĂȘCU